

Азъ въ вѣсторгъ безъ да му мисля по-нататкъ, казвамъ на Х. Димитра, че ще отида при Христа Георгиевъ и се надѣя, че ще искарамъ отъ него една по-голѣма сума. Х. Димитръ не бѣше на това мнѣние, и казваше остави ги тѣхъ, тѣ не сж за такава работа, тѣзи пари като имаме ни стигатъ. Въ краенъ случай, казвамъ нѣма да загубимъ нищо, азъ нѣма да му казвамъ кои ще бждатъ водителитѣ на четата, и отъ гдѣ ще се заминува прѣзъ Дунава.

Ний прѣдварително имаме вече скроенъ планъ прѣзъ дѣ ще се минува Дунава.

Земамъ паритѣ въ една джантичка и отивамъ при Христа Георгиевъ. Намѣрихъ го въ контората му, казахъ му, че имамъ да му съобща нѣщо много важно, но не тукъ, а на само мѣсто.

Той ми каза, добрѣ, стана и ми каза, елате съ мене и ме въведе въ една стаичка. Започнахъ да му говоря, че сега е най-згодното врѣме, за да произведемъ едно сериозно въстание въ България съ една по-голѣма чета, а не като до сегашнитѣ, каквито минуваха Дунава и веднага изгасваха и пр., и въ сжщо врѣме изваждамъ отъ джантата си паритѣ и ги трѣсвамъ на масата, като ги малко поразсипвамъ да види добрѣ. На, му казвамъ, да не мислите, че ний сме бѣдни и безъ пари, и че азъ съмъ дошелъ да ви задигна вашата помощъ.

Той ме загледа малко очудено.

Почна да ми говори: г-нъ Касабовъ, азъ ви знамъ като единъ уменъ чловѣкъ, че тази работа нѣма да има никакъвъ успѣхъ, до като нѣмаме една сила, една силна държава съ насъ, ний ще направимъ съ това само по-голѣмо зло на народа си и прочее. Азъ му възразихъ, че тази чета ако и не успѣе, тя ще припомогне поне за разрѣшението на черковний ни въпросъ и пр.

Азъ съмъ готовъ, каза той, да дамъ не хиляда, но десетъ хиляди жълтици за такава работа, но като знамъ, че сѣка пара ще ми принесе голѣмъ грѣхъ на душата, когато турцитѣ изколятъ толкова невинни наши селени. Тогава азъ станахъ и му ка-